

Γιώργου Φιλίππου Πιερίδη, «Αλλοφροσύνη»

Στον Κυριάκο Χαραλαμπίδη

Πηγαίνοντας εχτές πρωί στη δουλειά μου πέρασα, όπως κάθε πρωί, από το περίπτερο του Θωμά, να πάρω την εφημερίδα μου και να του κάνω τη συνηθισμένη μου ερώτηση: «Τι νέα κυρ Θωμά;»

Ο Θωμάς είχε ένα δικό του τρόπο να βλέπει τα νέα της ημέρας. Γνήσιος λαϊκός τύπος, καλοκάγαθος και σύγκαιρα παμπόνηρος, είδε πολλά στα εξήντα χρόνια της ζωής του, τα είκοσι τελευταία αραγμένος μέσα σε τούτο 'δω το συνοικιακό περίπτερο, στο έμπα της Λευκωσίας από το δρόμο της Αμμόχωστος. Εμείς οι γειτόνοι και τακτικοί πελάτες του τονε λέγαμε σταθμάρχη, γιατί μπροστά στο περίπτερό του στάθμευαν κατά κανόνα τα λεωφορεία και τα ταξί, που κάνανε τη γραμμή της Αμμόχωστος, για να πάρουν, αν είχε, τους τελευταίους επιβάτες.

Είχε κι ένα δικό του τρόπο να σχολιάζει τα νέα. Με ρεαλισμό και θυμοσοφία, ο σχεδόν αγράμματος αυτός άνθρωπος σημάδευε το ουσιαστικό που βρίσκονταν πίσω από τους κραυγαλέους και αντιφατικούς τίτλους των εφημερίδων και το σχολίαζε μ' ένα χιούμορ, που δεν άφηνε τίποτα όρθιο. Όμως τον τελευταίο καιρό το πηγαίο χιούμορ του Θωμά γίνηκε γελόκλαμα. Είναι ο μόνος που του 'μεινε να σχολιάσει, δίχως να ψευτίσει τον εαυτό του, τα νέα που έρχονταν απανωτά σα λαίλαπας και μας έπνιγαν, μαζί με τους βομβαρδισμούς, τα νέα που μας πνίγουνε και τώρα, μέσα στο βάραθρο πόνου κι αβεβαιότητας όπου βρισκόμαστε, με τον Τούρκο εισβολέα να παραμονεύει σε μικρή απόσταση από τη γειτονιά μας, πίσω από τις γραμμές του, που μοιράζουνε το νησί μας στα δύο.

Χτες πρωί λοιπόν, όταν πήρα την εφημερίδα και του 'κανα τη συνηθισμένη ερώτηση, ο Θωμάς με κοίταξε μ' ένα τρόπο θλιμμένο κι ύστερα μου 'δειξε με το βλέμμα του μια γυναίκα που στεκόταν μπροστά στο περίπτερο, στο σημείο που περίμεναν άλλοτε οι επιβάτες για την Αμμόχωστο.

«Τηνε βλέπεις;», μου λέει. «Πάνε δυο ώρες που περιμένει εκεί δα».

Δεν την είχα προσέξει, γιατί στεκόταν όχι στην πάντα, παρά στη μέση σχεδόν του δρόμου. Στεκόταν αφύσικα ασάλευτη. Το πρόσωπό της δεν φαίνονταν από 'δω που βρισκόμουν, μόνο η πλάτη.

Η ψηλόλιγνη κορμοστασιά της, ο τρόπος που ήτανε κομμένα τα γκρίζα μαλλιά της, το απεριποίητο αλλά καλής ποιότητας ταγιέρ που φορούσε, η πέτσινη μαύρη τσάντα που κράταγε, φανέρωναν ότι ανήκει σ' εύπορο περιβάλλον.

«Περιμένει ταξί για την Αμμόχωστο», συνέχισε ο Θωμάς.

Ανατρίχιασα.

«Για την Αμμόχωστο;!»

«Ναι. Στην αρχή, αφού περίμενε κάμποσην ώρα άδικα, ήρτε και με ρώτησε γιατί αργούνε τα ταξί. Νόμισα πως κοροΐδευε, μα σαν πρόσεξα το βλέμμα της κατάλαβα ότι παραλογιάζεται. Δεν έχει πια ταξί για την Αμμόχωστο κυρά μου, της λέω. Πώς δεν έχει μου κάνει, από 'δω πήρα τόσες φορές

ταξί. Πρέπει να πάω στο σπίτι μου, άνθρωπέ μου. Πώς θες να πάω, με τα πόδια;... Δοκίμασα να της εξηγήσω. Αυτή τίποτα. Στέκει εκεί δα και περιμένει, όπως την βλέπεις».

Κείνη τη στιγμή φάνηκε ένα αυτοκίνητο να 'ρχεται με μεγάλη ταχύτητα, ο οδηγός της κορνάρισε να παραμερίσει, μα η γυναίκα δεν κούνησε από τη θέση της μόνο έκανε να σηκώσει το χέρι της για να του νέψει να σταματήσει. Ο οδηγός είτε γιατί δεν αντιλήφτηκε είτε γιατί δεν είχε διάθεση να την πάρει, την απόφυγε μ' ένα απότομο στρίψιμο και συνέχισε το δρόμο του.

Το χέρι της έμεινε στη μέση της κίνησης, ύστερα το κατέβασε, φανέρωσε μ' ένα τράνταγμα των ώμων την ανυπομονησία της και ξαναπήρε την ασάλευτη στάση της.

«Μπας και τη χτυπήσει κάνα αυτοκίνητο», έκανε ο Θωμάς.

«Καλά θα κάνεις», του είπα, «να τηλεφωνήσεις στην αστυνομία. Καθώς φαίνεται την φιλοξενούν εδώ σε σπίτι συγγενικό της ή φιλικό και θα την γυρεύουν τώρα οι άνθρωποι».

Έφυγα δίχως να στραφώ να κοιτάξω το πρόσωπό της. Δεν ξέρω για ποιο λόγο μου φάνηκε πως θα τηνε πλήγωνε η περιέργειά μου.

Νοέμβρης 1974

[πηγή: Γιώργος Φιλίππου Πιερίδης, *Ο καιρός της δοκιμασίας*, Τα Τετράδια του Ρήγα, Θεσσαλονίκη 1978, σ. 13-15]